

Slujirea nevoiașilor în biserica Noului Testament

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1:27)

Versetele care cuprind Marea Trimitere (Matei 28:18-20) sunt printre cele mai cunoscute versete din Biblie, cel puțin în lumea creștină. Aceste versete au fost considerate adesea ca fiind declarația noastră de misiune și au fost o inspirație pentru diverse proiecte misionare și evanghelistice. **Inspirați de aceste versete, creștinii au mers în întreaga lume, uneori cu costuri personale mari, pentru a răspândi Evanghelia.**

Ce a spus Isus în Marea Trimitere? „Faceți ucenici..., botezându-i... Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20). După cum am văzut, multe dintre lucrurile pe care ne-a poruncit Isus să le facem sunt legate de grija față de cei nevoiași, în suferință și de cei care nu își pot purta singuri de grijă. Să nu uităm că aceste îndrumări date de Isus primilor ucenici nu erau deloc o misiune nouă, ceva ce nu mai auziseră sau văzuseră înainte, ci era o continuare a misiunii pe care Isus o începuse deja în mijlocul lor. Acest aspect al învățăturii lui Isus poate fi văzut foarte clar în viața noii bisericii ca parte a împlinirii Marii Trimeri.

După înălțarea lui Isus și revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime, grupul de credincioși a crescut rapid și a luat ființă biserica primară, o comunitate nouă, alcătuită din urmașii lui Isus și condusă inițial de primii Săi ucenici. Totuși această comunitate nouă nu era ceva ce inventaseră ei, ci era întemeiată pe învățăturile și lucrarea lui Isus și se baza pe lunga istorie a poporului iudeu și pe lucrarea profeților.

1. Care sunt elementele-cheie în descrierile bisericii primare?

“Ei stăruiau în învățatura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în **Faptele 2:42-47** rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărteau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau **4:32-37** pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” Faptele Apostolilor 2:42-47

Deși pare că israeliții nu au reușit niciodată să trăiască pe deplin conform modelului lăsat pentru o societate cinstită și generoasă, biserica primară a luat în serios învățatura care spunea: „Totuși la tine să nu fie niciun sărac” (Deuteronomul 15:4). Una dintre expresiile practice ale credinței lor era împărțirea resurselor materiale cu ceilalți – vindeau terenurile și dăruiau fondurile primite (Faptele 4:34 – 5:2) pentru a îngriji de nevoile fraților credincioși, dar și pentru a fi o binecuvântare pentru cei din afara comunității tinere, în special prin lucrarea de vindecare (Faptele 3:1-11; 5:12-16).

Totuși această comunitate nu era o societate utopică, rezultatul imaginației. Pe măsură ce numărul credincioșilor creștea, între ei au apărut și tensiuni referitoare la administrarea resurselor, în special cu privire la împărțirea zilnică a hranei pentru văduve (Faptele 6:1). Ucenicii, care erau conducătorii din oficiu ai grupului, doreau să se concentreze pe predicarea Evangheliei. Pentru a rezolva problema iscată, a fost nevoie de puțină reorganizare.

Astfel, au fost numiți șapte bărbați care să se ocupe de problemele practice ale credincioșilor. Probabil că aceasta a fost prima

recunoaștere a diferitelor slujbe și capacități care au fost exercitate în biserică; în același timp, aceasta demonstra importanța slujirii practice pentru viața și mărturia bisericii. „Principiile de evlavie și de dreptate care trebuiau să-i călăuzească pe conducătorii poporului lui Dumnezeu în vremea lui Moise și a lui David trebuiau să fie urmate și de aceia cărora le fusese dată supravegherea nou-organizatei biserici a lui Dumnezeu în dispensațiunea Evangheliei.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 95

Încearcă să îți imaginezi cum a fost în biserică primară. Cum putem reflecta și noi aceste principii astăzi?

Luni, 26 august

Slujirea și mărturia Tabitei

Când mesajul Evangheliei a început să se răspândească, așa cum spusese Isus, „în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8), noii credincioși au preluat credința și lucrarea lui Isus. Între aceștia era și Dorca, sau Tabita, din cetatea Iope. Fără îndoială că ea a luat foarte în serios învățătura lui Isus care spunea că atunci când îi îmbrăcăm pe cei goi, de fapt Îl îmbrăcăm chiar pe El (vezi Matei 25:38,40).

2. Cum sunt descrise viața și lucrarea Tabitei? Ar putea fi descrise viața și lucrarea ta în mod asemănător? Cum ai vrea să fie descrise?

Faptele 9:36 “În Iope, era o uceniță numită Tabita, nume care, în tălmăcire, se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii.” Faptele Apostolilor 9:36

Se pare că lucrarea Tabitei era de așa natură, încât faptul că a fost numită „ucenică” și credincioșia, energia și grija ei pentru alții au fost recunoscute chiar în afara cetății ei.

Petru era într-o cetate din împrejurimi, Lidia, și oamenii din Iope l-au rugat să treacă pe la ei cu ocazia morții Tabitei (Faptele 9:37-41). Ajuns la Iope, Petru a fost întâmpinat de mulți pe care Tabita îi aju-

tase prin lucrarea ei pentru săraci. Ei i-au arătat hainele pe care le făcuse ea și i-au povestit situații în care ea i-a ajutat pe ei și pe alții.

Atunci, Petru s-a rugat pentru Tabita și Dumnezeu a readus-o la viață. Desigur, aceasta nu este o garanție că totul se rezolvă în viață pentru cei care se dedică slujirii celorlalți. La urma urmei, Tabita deja suferise boală și moarte, iar Ștefan, unul dintre primii diaconi aleși să le slujească văduvelor din biserică, își încheiase viața ca primul martir (Faptele 7:54-60). O viață de slujire nu înseamnă o cale netedă, uneori poate fi chiar cel mai anevoios drum.

Totuși, în această relatare, Dumnezeu a folosit recunoașterea dragostei și a puterii Sale atât în viața, cât și în moartea Tabitei pentru a produce un impact puternic asupra oamenilor din Iope: „Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope și mulți au crezut în Domnul” (Faptele 9:42).

Dacă ai trece în neființă, s-ar simți lipsa contribuției tale și ar fi deplânsă la fel ca slujirea Tabitei? Cum putem lăsa în urmă o moștenire mai bună de slujire? Ce aptitudini practice ai – Tabita știa să facă haine – pe care le-ai putea folosi în slujba celorlalți? ???

Marti, 27 august

Dăruirea ca mod de a vesti Evanghelia

După convertire, apostolul Pavel a luat asupra lui misiunea de a duce Evanghelia la neamuri. Succesul cu care l-a binecuvântat Dumnezeu a dat naștere la multe întrebări referitoare la relația dintre rădăcinile iudaice ale credinței creștine și noii credincioși care nu erau iudei. La Ierusalim s-a ținut o adunare a conducătorilor creștini iudei împreună cu cei dintre neamuri pentru a discuta acest subiect și pentru a căuta călăuzirea lui Dumnezeu în aceste chestiuni complicate. Întâlnirea și rezultatele ei sunt înregistrate în Faptele 15.

Totuși, în raportul din Galateni 2 despre această întâlnire, Pavel adaugă un alt element important la sfaturile pe care le-a primit la adunarea de la Ierusalim pentru continuarea lucrării sale printre

neamuri: „Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac” (Galateni 2:10).

Pavel a continuat să facă acest lucru și pe plan personal (Faptele 20:35), și în toată lucrarea sa. La fel ca biserica primară din Ierusalim, Pavel a extins conceptul de comunitate creștină pentru a-i cuprinde pe toți credincioșii.

3. Cum leagă Pavel Evanghelia de dăruirea cu generozitate?

2 Corinteni 8:7-15

După cum sporiiți în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în această binefacere. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.

Pavel a făcut trimiteri și la Vechiul Testament pentru a-i îndemna pe credincioși la generozitate și la grijă față de ceilalți credincioși care se aflau în situații dificile. El a amintit de relatarea despre revărsarea din abundență a manei pentru israeliți pe când erau în pustie, ca model de dăruire în cadrul comunității bisericii lărgite (2 Corinteni 8:15). De asemenea, el a citat din Psalmii 112:9: „A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac” (2 Corinteni 9:9).

Pavel i-a îndemnat pe cititorii lui să dăruiască din inimă, să pună deoparte în mod regulat o parte din venitul lor ca să poată dăruii cu ușurință când el sau Tit urmau să vină în biserica lor pentru a strânge darurile și a le trimite creștinilor în nevoie din Ierusalim. El a dat de exemplu o biserică pentru a încuraja alte biserici la aceeași generozitate. „Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți” (2 Corinteni 9:13).

Cum ar trebui să facem o prioritate din dăruire atunci când nu avem posibilitatea să susținem toate cauzele sau nevoile care ne sunt prezentate?

Epistola lui Pavel către romani este bine cunoscută pentru explicațiile profunde despre marea învățătură a mântuirii prin credință, prin moartea lui Hristos. Dar, după 11 capitole despre această învățătură, atenția se îndreaptă spre un alt subiect. Pavel oferă un ghid practic de viață și iubire, bazat pe harul și dragostea lui Dumnezeu așa cum au fost descoperite în Isus și în Evanghelie: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1). De fapt, Pavel spune că noi ar trebui să trăim așa ca răspuns la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, prin Isus.

4. Ce sfaturi dă Pavel cu privire la dragostea și grija pentru alții, mai ales față de cei în nevoie?

Romani 12 Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.

Într-un sens anume, Romani 12 este ca un rezumat al multelor subiecte cărora Pavel le acordă atenție în mod specific în alte epistole. El vorbește despre diferitele slujbe și daruri din biserică, inclusiv slujirea și încurajarea celorlalți și dăruirea cu generozitate (vers. 3-8). Dar nu este de ajuns ca aceste lucruri să fie făcute, ci trebuie să fie făcute foarte bine, cu entuziasm și cu iubire (vers. 9-11).

Pavel descrie în termeni practici ce înseamnă aceasta. El îi îndeamnă pe credincioși să fie răbdători în greutăți și persecuție, să se îngrijească de cei în nevoie, să fie împăciuitori și, ori de câte ori este posibil, să răspundă la rău și nedreptate cu bunătate, biruind răul prin bine (vers. 20,21).

Acest capitol scoate în evidență ce înseamnă a trăi ca un om nou, slujind-I lui Dumnezeu și individual, și ca membru al bisericii. Pavel le-a spus noilor urmași ai lui Isus că viațile lor, prioritățile lor

și acțiunile lor ar trebui să se schimbe ca răspuns la ce a făcut Isus pentru ei prin moartea Sa pe cruce și datorită speranței vieții veșnice. Trăind într-o societate despotică și adesea crudă, caracteristică Imperiului Roman, Pavel îi sfătuiește pe credincioși să fie altfel: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (vers. 2).

Numește câteva atitudini și practici cărora trebuie să te împotrivești în mediul în care trăiești pentru a avea o viață după voia lui Dumnezeu și a-i iubi pe semenii ca un urmaș al lui Isus?

Joi, 29 august

Iacov „cel Drept”

Iacov era cunoscut sub numele de Iacov „cel Drept”, fapt care sugerează că a fost un conducător înțelept care a pus preț pe modul în care îi trata pe ceilalți și pe grija față de cei uitați și asupriți. Cartea care îi poartă numele a fost considerată „cartea Proverbele a Noului Testament”. Ea se axează pe evlavia practică și ne învață cum să trăim cu înțelepciune ca urmași ai Domnului.

Iacov, autorul cărții, era nerăbdător să le reamintească cititorilor creștini: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri!” (Iacov 1:22) și că religia care contează, religia curată și de valoare înaintea lui Dumnezeu, se concentrează pe grija față de cei în nevoie și cei asupriți și pe împotrivirea față de influențele coruptoare ale societății din jur (vers. 27).

5. În ce diferă atitudinea lui Iacov față de bogați de atitudinea obișnuită a societății? Ce sfaturi dă el despre cum să fie tratați bogații și săracii în biserică?

Iacov 2:1-9 „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștrilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel.”

Iacov 5:1-5

Slujirea nevoiașilor în biserică Noului Testament

Iacov afirmă că a-i dori cuiva binele, chiar a-i dori să aibă binecuvântarea lui Dumnezeu, ar fi de puțin folos dacă omul respectiv suferă de frig și foame. A-i oferi hrană și îmbrăcăminte ar fi mult mai de folos pentru a exprima și a demonstra preocuparea pentru el decât toate sentimentele noastre nobile și urările de bine (Iacov 2:14-16). Iacov folosește această imagine ca pe un exemplu de interacțiune între credință și fapte în cadrul relației noastre cu Dumnezeu. Totodată, el repetă (vers. 8) învățătura Domnului Isus despre a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși, arătând cum ar trebui păzită această poruncă în viața de zi cu zi. Ea este transpusă în slujirea față de Dumnezeu și față de semenii, nu pentru a câștiga mântuirea, ci pentru că este o manifestare a credinței adevărate.

De ce este atât de ușor, adesea fără să ne dăm seama, să îi preferăm pe bogați în detrimentul săracilor?

Vineri, 30 august

Un gând de încheiere

„Dărnicia neegoistă a umplut prima biserică de o mare bucurie, deoarece credincioșii știau că strădaniile lor ajutau la ducerea soliei Evangheliei la cei aflați în întuneric. Bunăvoința lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naștere la o asemenea dărnicie decât sfințirea lucrată de Spiritul Sfânt? Atât în ochii credincioșilor, cât și ai necredincioșilor, aceasta era o minune a harului.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 344

Rezumat: Însuflețiți de mandatul încredințat de Domnul Isus și de puterea Duhului Sfânt, primii credincioși au hotărât să ducă solia și misiunea Sa în toată lumea. Pe baza învățăturilor Sale și ale Scripturii ebraice, biserica primară dăruia celor în nevoie din mijlocul ei, dar și celor din afară. Prin exemplul lor și prin învățăturile date în epistole, primii conducători creștini i-au sfătuit pe credincioși să aibă o viață de credincioșie și slujire, în special față de cei în nevoie.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, capitolele „Dorca – Lucrarea și influența ei” și „Aceasta este religia curată”, pp. 35–41; *Faptele apostolilor*, capitolul „O biserică darnică”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Regi 18–2 Regi 2

1. Cum era considerat muntele Horeb, pe vremea lui Ilie?

2. Cine și cui i-a promis că îi va face străzi (ulițe) în Damasc?

3. Din ce cauză nu au mai ajuns corăbiile lui Iosafat la Ofir?

4. Cine au fost martori la înălțarea lui Ilie la cer și totuși s-au dus să-l caute?

Evanghelizare, subcapitolul „Lucrătorii din zonele rurale”

5. În ce condiții și-ar recăpăta sănătatea mulți din poporul nostru?

PRIVIRE GENERALĂ

Marea Trimitere este dată pe baza declarației lui Isus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18).

Porunca lui Isus de a face ucenici, de a-i boteza, de a-i învăța și de a rămâne în El se bazează pe autoritatea Lui. Prea adesea considerăm această Mare Trimitere ca o simplă poruncă: „Duceți-vă!” Totuși ea este o chemare de a ne bizui pe puterea și autoritatea Sa pentru a reflecta caracterul și învățăturile Sale către ceilalți. Chemarea Lui la lucrare include compasiunea Sa față de cei săraci și neajutorați, așa cum este prezentată în evanghelii.

Biserica Noului Testament a adoptat compasiunea lui Hristos pentru săraci. După Cincizecime, biserica primară s-a organizat pentru a sluji cu compasiune, iar ucenicii și conducătorii bisericii creștine în dezvoltare au făcut ca lucrarea aceasta să fie în centrul misiunii lor.

Obiectivele instructorului:

- Analizează împreună cu grupa modelul de slujire echilibrat și care are în vedere întreaga ființă umană, prezentat în Faptele 2:41-47.
- Examinează rolul darurilor spirituale care au fost date pentru a ușura lucrarea bisericii și chemarea fiecărui membru la slujirea nevoilor semenilor.
- Ca grupă, evaluați cât de eficientă este biserica în eforturile sale, cu ajutorul Duhului Sfânt, de a continua lucrarea bisericii Noului Testament.

COMENTARIU

Pasaj biblic. Invită grupa să citească Faptele 2:41-47. Revizuiți cele cinci elemente ale lucrării bisericii primare pe care le descoperiți în acest pasaj. Câte dintre aceste elemente sunt și parte a slujirii bisericii tale?

- Închinare (Faptele 2:42,46,47)
- Părtășie (vers. 42)
- Implicare în comunitate (vers. 45)
- Culegerea roadelor (vers. 41,47)
- Ucenicie (vers. 42)

Pasaj biblic. Citește Faptele 9:36-42. Dorca, sau Tabita, era o ucenică creștină din cetatea Iope, pe coasta Mării Mediterane. Dorca este nume grecesc și înseamnă „gazelă”, iar cealaltă variantă este Tabita, nume aramaic. Tabita era o persoană generoasă care făcea mult bine pentru nevoiașii din Iope (în special haine). Tabita era foarte iubită în Iope. Când s-a îmbolnăvit și a murit, credincioșii care o cunoșteau au trimis de îndată după Petru.

Când Petru a ajuns la casa unde era trupul Tabitei, acolo erau multe văduve care o plângeau. Toate i-au arătat lui Petru hainele pe care le făcuse Tabita. După ce le-a spus să iasă din cameră, Petru s-a rugat și i-a spus femeii moarte: „Tabita, scoală-te!” (Faptele 9:40). Ea a înviat din morți. Ca urmare a acestui lucru, mulți oameni din Iope au crezut în Domnul.

Aducerea Tabitei înapoi la viață nu a fost doar pentru ea. Cu siguranță, Petru a înviat-o pe Tabita și pentru văduvele și cei din Iope care aveau nevoie de ajutorul ei. Ea este un exemplu elocvent al modului în care ar trebui să le slujim celor în nevoie din jurul nostru. A fost reînviat spiritul Tabitei în biserica ta? Ce proiecte are biserica ta, a căror lipsă s-ar observa?

Un proiect frumos

Trăsăturile bisericii primare descrise în Faptele 2:41-46 și în viața Tabitei dăinuiesc și astăzi. Iată un exemplu: în ultimii optsprezece ani, un grup de membrii miloși din Spencerville, statul Maryland, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, SUA, cu o preocupare pentru cei din jur, au fost implicați într-un proiect pe care l-au numit „Keep in Stitches” (n.tr.: Întărește cusăturile). Ei se întâlnesc săptămânal în fiecare dimineață pentru a studia și a se ruga, pentru părtașie și pentru a sluji împreună nevoilor celor din jur. La amiază, ei „frâng pâinea”, servind prânzul împreună. Ei s-au întâlnit cu lideri din localitatea lor și au descoperit că nevoile erau multe. Acest grup a răspuns nevoilor specifice oferind pături cusute de ei pentru copii femeilor fără adăpost, au făcut fețe de pernă, au alcătuit truse de îngrijire pentru bărbații fără adăpost și au răspuns cererilor venite din proiectele misionare din străinătate pentru pături, căciuli și haine. Ce a făcut biserica ta pentru a afla nevoile celor din localitatea ta? De ce ai avea nevoie pentru a trece la acțiune?

Pasaj biblic. Citește următoarele pasaje despre darurile spirituale din biserica primară: Romani 12:4-6; 1 Corinteni 12:4,5 și 1 Petru 4:10.

Observă că darurile spirituale nu sunt doar niște talente date oamenilor după bunul plac, ci daruri oferite pentru ca biserica să poată suplini nevoile din lucrare. Apostolul Pavel ne prezintă o listă impresionantă de daruri spirituale pe care Dumnezeu le-a dat bisericii Sale în persoana membrilor ei. Împreună cu grupa, analizați listele din Romani 12:1-8; 1 Corinteni 12:7-11, 27-31 și Efeseni 4:11-13. Fă o listă a darurilor Duhului pe care membrii grupei cred că le au. Cere-le să împărtășească modul în care și-au folosit darurile spirituale pentru lucrarea din biserică și din afara ei.

O orchestră

Gândește-te la următorul lucru: „Bisericile Noului Testament erau grupe de frați care slujeau și care erau agenții de lucru între oameni. Nicio diferență de rang sau statut nu diviza poporul lui Dumnezeu. Conducătorii bisericii erau responsabili în principal de pregătirea bisericii pentru o slujire plină de rod și pentru a da mărturie celor din jur. Biserica nu era considerată o societate muzicală care angaja interpreți și apoi se bucura de spectacol. Biserica era o orchestră în care fiecărui membru îi era încredințată o parte specifică.” – Rex Edwards, *A New Frontier: Every Believer a Minister*, Mountain View, CA, Pacific Press Publishing Association, 1979, pp. 6–7

Discutați implicațiile citatului de mai sus. Pune următoarea întrebare grupei: La ce lucrare a fost chemat fiecare dintre noi pentru a sluji în Numele lui Isus? Încurajează-i pe membrii grupei să discute răspunsurile, legându-le de conceptul „fiecare credincios, un misionar”.

În biserica Noului Testament, și în cea de astăzi, bisericile creștine vii erau, și sunt, pline de credincioși care servesc celorlalți și sunt implicați în lucrarea care răspunde tuturor nevoilor oamenilor, atât celor materiale, cât și celor fizice și celor spirituale. Aceste biserici sunt diferite, dar au anumite trăsături în comun: (1) o bună înțelegere a tuturor direcțiilor misiunii bisericii, (2) o spiritualitate care se întemeiază pe Isus, (3) dedicare față de misiune.

Mai jos sunt câteva activități în care se poate implica o biserică.

Încercând să-și înțeleagă mai bine misiunea, o biserică activă

- încurajează o slujire echilibrată care include ucenicia, evanghelizarea și lucrarea pentru societate;

- susține faptele de caritate, compasiunea, dezvoltarea comunității și militează pentru dreptate – pretutindeni unde sunt oameni care suferă există ocazia ca biserica, trupul lui Hristos, să strălucească;
- consideră că misiunea se bazează pe relaționare și caută să stabilească relații pe termen lung cu cei cu care lucrează și să îi primească în frățietatea de creștini;
- consideră misiunea ca fiind atât locală, cât și globală.

Căutând sfințirea și o închinare după modelul lăsat de Hristos, o biserică misionară

- pune accent pe recunoștința profundă pentru mântuirea prin har, prin credința în Hristos;
- se sprijină pe puterea Duhului lui Dumnezeu pentru o slujire care aduce rod;
- este condusă de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și învață doctrine înrădăcinate în principiul *Sola Scriptura* – Biblia și numai Biblia – ca standard moral absolut pentru bine și rău;
- încurajează o viață devoțională de închinare, rugăciune și studiu cu scopul de a crește și a face ucenici;
- are aceeași dragoste jertfitoare a lui Dumnezeu pentru cei pierduți, singuri și răniți și încurajează spiritul de misiune ca rod natural al închinării aduse lui Dumnezeu.

Dorindu-și o viață spirituală sănătoasă, biserica

- își dă seama că relațiile din cadrul ei trebuie să fie pline de iubire și sănătoase – nimeni nu își dorește să intre într-o biserică în care se simte tensiune deoarece familiile nu se înțeleg între ele;
- se roagă pentru și își susține pastorii și conducătorii, simțind împreună cu ei povara pe care Domnul a pus-o pe umerii lor. De asemenea, nu uită să fie răbdătoare și iertătoare când se fac greșeli.

Dorind să facă misiune, o astfel de biserică

- îi cheamă, îi instruește și îi organizează pe membri pentru lucrare, construind pe baza tuturor darurilor spirituale;
- susține lucrarea prin colaborarea armonioasă cu ceilalți în mod organizat; nu se consideră rebelă, nu consideră că știe totul sau că este un martir care nu trebuie să dea socoteală și nu depinde de ceilalți frați și surori;

- Își amintește că lucrarea are două direcții: pentru cei din biserică și pentru cei din afara ei. Atenția prea mare asupra uneia o poate distruge pe cealaltă.

Ca grupă, evaluați lucrarea bisericii din perspectiva arătată mai sus. Rugați-vă împreună ca abordarea lucrării în complexitatea ei, așa cum a fost în biserica din Noul Testament să devină o realitate și în biserica voastră.

APLICAȚIA

În Noul Testament, lucrarea înseamnă slujire pentru Dumnezeu și aproapele, în Numele Lui. Isus ne-a dat un model pentru slujirea creștină. El nu a venit ca să I se slujească, ci pentru ca El să slujească (Matei 20:28; Ioan 13:1-17).

- Întreabă-i pe cei din grupă ce se așteaptă să facă biserica pentru ei.
- Ajută-i să înțeleagă că succesul lucrării bisericii depinde mai mult de contribuția *fiecărui* membru decât de așteptarea pe care o au membrii din partea bisericii.
- Enumeră proiectele și serviciile pe care le oferă biserica ta în interior și în vecinătate.
- Invită-i pe membrii grupei să identifice în care dintre proiectele misionare și serviciile enumerate sunt implicați și să își scrie numele pe lista celor în care ar vrea să fie implicați.
- Mulțumește-le celor care deja se implică și îndeamnă-i pe ceilalți la slujire.

În slujire, accentul trebuie pus pe vestirea Evangheliei lui Isus Hristos pentru ceilalți, pentru ca ei să Îl cunoască și să Îl primească în viața lor ca Mântuitor și Domn. Aceasta ar trebui să îi inspire să facă un pas și mai departe, făcându-i să-și dorească să Îl cunoască pe Hristos ca nucleu al existenței și al lucrării lor. În plus, creștinii sunt chemați să slujească prin îndeplinirea nevoilor oamenilor cu dragoste și smerenie în locul lui Isus. Citiți pe rând următoarele versete: Matei 20:26; Ioan 2:5,9; Faptele 6:1-3; Romani 1:1; Galateni 1:10 și Coloseni 4:12. Dacă ai examina rapoartele de la comitetele bisericii pe o perioadă mai lungă, ce procent din deciziile luate crezi că au de-a face cu slujirea directă în localitatea din care face parte biserica? Cum ar putea deveni întâlnirile de comitet mai concentrate pe misiune?